

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Costin împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor, Consiliul municipal Chișinău și executorul judecătoresc Evelina Marianciuc cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției și s-a menținut hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Tudor Costin,

constată:

La 25 iulie 2017, Tudor Costin, reprezentat de avocatul Roman Aronov, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, care a fost concretizată prin cererea depusă la 26 decembrie 2017 (vol. I, f.d. 177-179).

În motivarea acțiunii a menționat că, prin hotărârea din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, devenită definitivă și irevocabilă în baza deciziei din 02 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, s-a obligat Consiliul Municipal Chișinău să-l asigure pe Tudor Costin cu spațiu locativ înafara rândului, conform normelor stabilite.

Prin decizia din 19 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de Consiliul municipal Chișinău și s-a casat încheierea din 17 august 2016 a Curții de Apel Chișinău, fiind pronunțată o hotărâre nouă prin care s-a respins cererea depusă de Tudor Costin cu privire la schimbarea modului de executare a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău.

Prin certificatul nr.059-323r/17 din 19 iulie 2017, executorul judecătoresc Evelina Marianciuc i-a adus la cunoștință reprezentantului lui Tudor Costin, avocatului Roman Aronov, că în procedura sa se află documentul executoriu nr. 3-2252/2012 emis de Curtea de Apel Chișinău în baza hotărârii din 08 octombrie 2012. Totodată, a informat că în urma măsurilor de executare silită, documentul executoriu nu a fost executat până la moment, deoarece Primăria Chișinău refuză executarea acestuia pe motiv că Consiliul municipal Chișinău nu are surse financiare pentru construcția spațiului locativ în vederea executării hotărârilor judecătorești privind asigurarea cu spațiu locativ a creditorilor urmăritori.

Astfel, s-a creat situația de drept extrem de negativă, întrucât documentul executoriu nr. 3-2252/2012 emis de Curtea de Apel Chișinău în baza hotărârii din 08 octombrie 2012, prin care s-a obligat Consiliul municipal Chișinău să-l asigure pe Tudor Costin cu spațiu locativ în afara rândului, conform normelor stabilite, nu a fost executat din considerentul că nici executorul judecătoresc Evelina Marianciuc, nici Consiliul municipal Chișinău nu au realizat nimic în vederea executării efective și reale a acestui document executoriu și nu au efectuat acțiuni concrete și efective în scopul executării actului judecătoresc menționat în termen rezonabil, în condițiile art. 6 CEDO.

Reclamantul a considerat că executorul judecătoresc Evelina Marianciuc s-a limitat la expunerea pur declarativă și iluzorie a faptului că debitorul Consiliul municipal Chișinău refuză executarea hotărârii judecătorești pe motiv că nu are surse financiare pentru construcția spațiului locativ în vederea executării hotărârilor instanțelor de judecată privind asigurarea cu spațiu locativ a creditorilor urmăritori.

La caz, reclamantul a specificat că procedura executorie intentată în baza hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău a fost tergiversată aproximativ pe o durată de 21 900 de zile, ceea ce constituie o durată de 5 ani, titlul executoriu nefiind executat în perioada de timp de la 08 octombrie 2012 – 08 august 2017.

În acest sens, s-a invocat că, prin prisma standardelor CtEDO, termenul rezonabil poate fi încălcat doar în cadrul procedurilor judiciare mai lungi de 2 ani de zile într-o singură instanță sau în cazul neexecutării hotărârii judecătorești pe o perioadă mai îndelungată de un an de zile. Respectiv, neexecutarea timp de aproape 5 ani a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău încalcă prevederile legale de executare a hotărârii judecătorești în termen rezonabil, or, 60 de luni este un termen mai mult decât rezonabil.

De asemenea, a remarcat și faptul că debitorul în procedura de executare nu s-a folosit de dreptul său referitor la acordarea amânării sau eșalonării procedurii de executare și nu a întreprins măsuri în acest sens, un motiv care confirmă cu certitudine comportamentul de rea-credință a debitorului.

Succesiv, a evocat că a sesizat executorul judecătoresc în privința atragerii la răspunderea contravențională a debitorului în temeiul art. 16 alin. (1) și (2), art. 318 alin. (2) din Codul contravențional, pentru neexecutarea intenționată a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, însă nu a primit niciun răspuns de la executorul judecătoresc în partea acestei sesizări.

Relevă că, din cauza neexecutării hotărârii judecătorești pe o durată de 21 900 de zile, este nevoit să suporte consecințele acesteia, deoarece este pensionar, având vârsta de 85 de ani, și din vina statului nu are spațiu locativ care i-a fost garantat de

stat. Mai mult decât atât, este invalid cu gradul I de dizabilitate, fiind participant la lichidarea consecințelor avariei de la CAE Cernobîl, iar prin legitimația din 22 august 2000 eliberată de Departamentul Administrativ-Militar al Ministerului Apărării are dreptul la înlesnirile și privilegiile prevăzute de legislația Republicii Moldova.

În această ordine de idei, reclamantul a considerat necesară constatarea încălcării dreptului său la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău pe o durată de 21 900 de zile, ceea ce constituie o durată de 5 ani.

Cu titlu subsecvent, avocatul Roman Aronov, a evocat că prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău reclamantului Tudor Costin i-a fost cauzat un prejudiciu moral, manifestat prin pasivitatea executorului judecătoresc Evelina Marianciuc, care nu a întreprins măsurile necesare întru executarea hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, nu a constatat în baza Codului contravențional, contravenția prevăzută de art. 318 „Neexecutarea hotărârii instanței de judecată”, pentru ca ulterior să poată sesiza organul de urmărirea penală în sensul începerii urmăririi penale în baza art. 320 din Codul penal pe elementele componente infracțiunii de „Neexecutare a hotărârii instanței de judecată”.

La fel, este lipsit de suport argumentul debitorului și a executorului judecătoresc precum că executarea hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău este imposibilă din motiv că Consiliul municipal Chișinău nu are surse financiare pentru construcția spațiului locativ. Or, la materialele procedurii de executare lipsesc probe pertinente și concludente care ar demonstra lipsa resurselor debitorului de a executa documentul executoriu.

Respectiv, consideră că, în temeiul Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, urmează a-i fi compensat prejudiciul cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău.

Astfel, conducându-se de prevederile Recomandării nr. 6 a Curții Supreme de Justiție „cu privire la satisfacția echitabilă care urmează a fi acordată pentru violarea CEDO”, reclamantul a apreciat suma de 2 000 de euro ca fiind o satisfacție echitabilă pentru încălcarea dreptului său la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău. Or, din cauza violării acestui drept și din cauza ilegalităților și abuzurilor organelor statului investite cu atribuții de executare a hotărârilor judecătorești, Tudor Costin și-a pierdut încrederea în justiția națională și în autoritatea puterii judecătorești.

În această ordine de idei, reclamantul Tudor Costin, reprezentat de avocatul Roman Aronov, a solicitat constatarea faptului încălcării dreptului său la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău; încasarea din contul bugetului național, prin intermediul Ministerului Justiției, a sumei de 2 000 de euro cu titlu de satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat prin încălcarea acestui drept; și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 10 000 de lei.

Prin încheierea protocolară din 21 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, (vol. I, f.d. 132) s-au atras în proces în calitate de intervenienți accesorii executorul judecătoresc Evelina Marianciuc și Consiliul municipal Chișinău.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, (vol. I, f.d. 191-192, 199-218) s-a admis parțial acțiunea depusă de Tudor Costin; s-a constatat încălcarea dreptului lui Tudor Costin la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău; s-a încasat din contul bugetului național, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Tudor Costin suma de 10 000 de lei cu titlu de satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat prin încălcarea acestui drept; și suma de 10 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin decizia din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 244, 245-262) s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției și s-a menținut hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile articolului 6 § 1 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; art. 4 din Codul de procedură civilă; art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1), (2) și (6), art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului de executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești; art. 8 alin. (2) lit. c), art. 14 alin. (1) și (2) din Codul civil; art. 70 alin. (1) și (2) din Codul de executare.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și Curtea de Apel Chișinău au constatat că, deși hotărârea din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău a devenit irevocabilă la 02 octombrie 2013, aceasta a rămas neexecutată o perioadă de 4 ani și 2 luni, până la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză civilă.

Instanțele de fond au reținut importanța cauzei pentru reclamant, care are ca obiect executarea unei hotărâri judecătorești prin care a fost asigurat cu spațiu locativ. Prin urmare, în perioada de neexecutare a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, reclamantul a manifestat o „speranță legitimă” de a fi asigurat cu spațiu locativ, care vizează direct dreptul său la un nivel de trai decent, asigurat de stat ca fiind un drept fundamental.

Astfel, instanțele inferioare au conchis că, în condițiile speței, este incontestabil faptul că reclamantul Tudor Costin a avut de suferit unele frustrări, incertitudini și neliniști în urma neexecutării documentului executoriu eliberat în baza hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, care nu a fost executată nici până în prezent. Respectiv, aceste suferințe nu pot fi compensate doar prin simpla constatare a încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Subsecvent, soluționând chestiunea referitor la quantumul sumei care urmează a fi achitată de stat cu titlu de satisfacție echitabilă pentru dreptul încălcat al lui Tudor Costin, instanțele de fond au apreciat suma pretinsă de reclamant cu titlu de satisfacție echitabilă ca fiind vădit disproporționată și excesivă în raport cu criteriile stabilite la caz.

Prin urmare, ținând cont de miza reclamantului și perioada de neexecutare a hotărârii din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și Curtea de Apel Chișinău au ajuns la concluzia că, în speță, suma de 10 000 de lei constituie o satisfacție echitabilă și rezonabilă și care menține echilibrul între compensație și venituri nejustificate.

La 25 iulie 2018, Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, a declarat recurs împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 1-5).

În motivarea recursului au invocat că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea materială aplicabilă speței și a apreciat arbitrar probele.

În acest sens, recurentul a menționat că instanța de apel nu a cercetat multiaspectual suportul probator. Or, din conținutul înscrisurilor administrate rezultă că conduita autorității responsabile de executarea hotărârii judecătorești, și anume a executorului judecătoresc Evelina Marianciuc, este una conformă cu legislația în vigoare și nu relevă indicii privind lipsa de diligență.

Mai mult ca atât, acesta a fost și este în imposibilitate de a întreprinde careva acțiuni de executare a hotărârii judecătorești, în condițiile în care debitorul procedurii de executare – Primăria municipiului Chișinău nu dispune de spații locative disponibile din fondul locativ a mun. Chișinău, cât și de mijloace financiare necesare pentru construcția acestor spații. Debitorul nu neagă faptul executării acestei hotărâri în viitor.

La fel, recurentul a relevat că la stabilirea cuantumului sumei adjuocate cu titlu de satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești, instanța de apel nu a ținut cont de rolul pasiv al creditorului, care nu a contestat acțiunile și/sau inacțiunile executorului judecătoresc. Or, acesta urma să acorde executorului sprijin efectiv întru aducerea la finalitate a procedurii de executare.

Respectiv, prin prisma jurisprudenței CtEDO în cauze similare, instanțele de fond trebuiau să țină cont de faptul că o recunoaștere oficială și publică a violării unor drepturi constituie uneori o satisfacție echitabilă.

Subsecvent, recurentul a indicat că, instanțele inferioare nu au examinat chestiunea privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 10 000 de lei, prin prisma necesității suportării acestora, rezonabilității lor ca quantum și dacă au fost realmente angajate.

În această ordine de idei, recurentul Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 26 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă integral acțiunea depusă de Tudor Costin.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece actul judecătoresc de dispoziție recurat datează cu 06 iunie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 25 iulie 2018, adică în mai puțin de două luni de la pronunțarea deciziei instanței de apel.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depuse de Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, completul de admisibilitate evocă faptul că

argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel (vol. I, f.d. 236-239). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel. Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi

„efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Ministerul Justiției a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției, reprezentat de Iulian Găinaru, împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Costin împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor, Consiliul municipal Chișinău și executorul judecătoresc Evelina Marianciuc cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan